

fig, voxer Aar for Aar i meget betydeligt Omfang, og ligeledes de Krav, der stilles til Foreningen. Det ligger i Forholdets Natur, at det økonomiske Tryk, som hviler over alle Forhold, ogsaa har vist sin Virkning her, og at Bidragene ikke ere faldte saa rigeligt i de senere Aar som tidligere. Jeg har nogle Optegnelser i saa Henseende, det er vel ikke noget egentlig statistisk Materiale, men viser dog i hvilken Retning Udviklingen gaar. I 1876 var Foreningens Indtægt ved private Medlemsbidrag 2,095 Kr. og Fortjenesten af forhandlede Varer ved det Udsalg, som Foreningen har oprettet, var pr. Dag — Gjennemsnittet af alle Aarets Arbejdsdage — 9 Kr. 5 Dre. Men i 1878 var Indtagten af Medlemsbidragene sunken ned til 1,981 Kr., og Fortjenesten fra Udsalgene pr. Dag var sunken ned fra 9 Kr. 5 Dre til 3 Kr. 68 Dre. Den Hjælp, som tilflyder Foreningen gennem Udsalgene og de Værksteder, som ere oprettede der, er meget betydelig. Foreningens Virksomhed indskrænkes ikke til Kjøbenhavn alene og ikke til dem, som have gennemgaaet Uddannelse paa Institutet her i Kjøbenhavn; men den udvides over hele Landet, og det stundom til Folk, som i en temmelig fremrykket Alder ved et Ulykkestilfælde ere blevene Synet berøvede, og som derfor ikke kunne optages paa Institutet til egentlig Uddannelse, men have faaet et kortere Kursus i enkelte bestemte Fag. Disse Folk have altsaa faaet Understøttelse til at gennemgaa et særligt Kursus i enkelte bestemte Fag, navnlig Høstenbinderarbejde og have ogsaa faaet Understøttelse til Materiale og Værktøi og kort sagt til selvstændig Virksomhed. Af Blinde, der ikke have været Elever i Blindelinstitutet, har Foreningen understøttet 91 Personer, nemlig 68 Mænd og 23 Kvinder. Jeg kunde naturligvis nærmere opregne, hvordan de ere blevene understøttede, i hvilke Fag, med hvilke Beløb osv. osv. Det er en Selvsølge, at i samme Grad, som det bliver bekjendt, at der er en Forening, der hjælper saadanne Ulykkelige, i samme Grad bliver ogsaa Antallet af dem, som søge og ogsaa trænge til at faae en saadan Understøttelse, stedse større. Jeg har læst i de offentlige Blade, at Foreningen har set sig nødsaget til paa Grund, af en for stor Opsamling af Varebeholdninger at averttere deres Varer solgte til halv Pris fra de Udsalg, den har etableret. Det tyder jo ikke paa en god økonomisk Stilling, og jeg har ogsaa haft Leilighed til at se, at den er gaaet saaledes tilbage, at man, for at holde Driften igang, har været nødsaget til at realisere et Par Obligationer paa mindre Beløb, som høre til den lille Formue, som den ved velvillige Gaver har faaet af enkelte private Givere. Det er nu min Henstilling til den ærede Kultusminister, om han ikke vilde tage under Overveelse, hvorvidt der kunde være Anledning til fra Statens Side at støtte en saadan Virksomhed, som

har vist sig saa velsignelsesrig ikke alene for de enkelte Egne, men som har udstrakt sig over hele Landet. Det vilde i Sandhed være sørgeligt, hvis mange Familier skulde se sig i den Nødvendighed maaste at standse den gavnlige Virksomhed, som de have udfoldet i den Tid, Foreningen har bestaaet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Den hensigtsmæssigste Maade til at fremme den Sag paa, som det ærede Medlem omtalte, vil efter mit Skjøn være at indgive et motiveret Andragende derom til Ministeriet, saa skal det blive taget under Overveelse.

Bloug: Et Ubebefindende forhindrede mig i at benytte Ordet under Sagens første Behandling, som jeg havde bestemt. Vor første Behandling af Finantslovene er jo efterhaanden bleven til en Forhandling om nogle Ting og alle mulige andre. Det er vel ogsaa ganske naturligt, at Finantsloven benyttes til at fremsøre forskellige Anker og forskellige Spørgsmaal og til at begjære forskellige Dplysninger om Statsstyrelsen — jeg skal ikke gjøre nogen Indvending derimod — men det medfører den Ulempe, at da de ærede Talere komme til at tale i den Orden, hvori de have bestilt Ordet, saa komme vi til at tale om meget forskellige Ting, saaledes at den Gnes Tale kommer ind i Diskussionen om den Andens Gjenstand. Derved bliver den hele Forhandling noget spredt. — Jeg tillader mig at vende tilbage til et Spørgsmaal, som fortrinsvis var paa Dagsorden under første Behandling, nemlig Spørgsmaalet om Folkehøiskolen og Universitetet. Jeg vil ikke modfige den ærede Landsthingsmand for 11te Kreds, (Lermansen), som sidder her bagved mig, og hvis varme Foredrag jeg hørte med stor Interesse, skjøndt jeg just ikke er enig i Alt. Men i hvert Fald er jeg enig med ham og den ærede Minister deri, at Høiskolerne ere et Forsøg, som man nu engang har begyndt at understøtte, og man maa altsaa afvente deres noget videre Udvikling, inden man sælber nogen endelig Dom over dem. Naar lig bør man vente, indtil vi have den Betænkning, som det kan antages, at den Kilsnshavende, som Ministeren benytter, og hvis Ros jeg meget villig istemmer, vil fremkomme med. Først da vil man have noget Grundlag for en Dom om, hvad Høiskolerne kunne udrette og hvad ikke, men saa finder jeg ogsaa, at man paa et andet Sted kunde vente paa denne Erklæring, denne grundigere Bedømmelse, end vi Andre ere istand til at sælbe, inden man forhøiede Kilstudet saa stærkt, som man i den foreliggende Finantslov har gjort, og denne Forhøielse saar jo netop sit underlige Udseende derved, at man samtidig flyder Universitetet tilside og veebliver at opspise detz Kapitalformue. Naar nu det ærede andet kongevalgte Med-